

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת אמור
תשפ"ו

גיליון: 309

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

וספרתם לכם - לעצמכם

פניני הפרשה

"אמור אל הכהנים" (כ"א א)

רש"י בפירושו: **להזהיר גדולים על קטנים.**

'אמור', לשון: **דיבור רך**, כדברי רש"י על הפסוק: **"כה תאמר לבית יעקב"**, באם רוצים להזהיר גדולים על קטנים, להכניס זוהר אור תורה ויראת שמים בבנים ובתלמידים, הדרך העיקרית היא: **באמירה רכה**, בדברים רכים וטובים המתיישבים על הלב.

"לנפש לא יטמא בעמיו" (כ"א א)

'בעמיו', פירושו המפרשים (דעת זקנים ועוד), שאפילו לקרוביו לא יטמא. ע"פ דבריהם (שבת ט.ד): **'אין אומיים לאדם חטא בשביל שיזכה חבריך'** שבאם מקרבים את הרחוקים יש מאוד להזהר שלא יפול הוא. וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה נ"ט): **'מי משתדל לקרב בני אדם לעבודת השי"ת צריך לשמור את עצמו שלא יתאחזו בו הקליפות והרע של אלו בני אדם שרוצה לקרבה'**. וזה: **'לנפש לא יטמא בעמיו'** - שאף שרוצים לעשות **'נפשות להשי"ת'** ולקרב את בני ישראל שהם קרוביו - יש לו להיזהר: לבל יטמא הוא.

וזהו דיוקו של קרא **'לנפש'** - גם אם עושים נפשות לו ית' - **'לא יטמא בעמיו'**, לשמור על עצמו הוא.

"איש איש מזרע אהרן" (כ"ב ד)

לכאורה קשה כפל לשון: **"איש איש" ?**

ואפ"ל, ע"פ הא דאיתא (סנהדרין כו. ועוד): **'אהרן היה אוהב שלום ורודף שלום'**. לכך נאמר בו: **'ב' פעמים איש - שחיבר בין ב' אנשים.**

"ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש ה' כי נזר שמן משחת ה' עליו" (כ"א, י"ב)

'ומן המקדש' מרמז על **'בתי מדרשות'**, כדברי חז"ל (מגילה כ"ט) על הפסוק: **'והיה לכם למקדש מועט - אלו בתי כנסיות שבל'**.

'לא יצא': על פי מאמרם (קידושין ל.): **'אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש'**.

'ולא יחלל את שם קדש' שילמד תורה בטהרה - כמובא בחז"ל (יומא לב. ועוד) עה"פ: **'יראת ה' טהורה עומדת לעד: אמר רבי חנינא זה הלומד תורה בטהרה'**. וזהו **'שם קדש'**.

'כי נזר שמן משחת קודש', כי גזוז שם חכמת ה"י - **'שמן משחת קודש'** הרומז לחכמה. וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ד): **'שמן משחת קודש זה בחינת שכל'**

'עליו' - עולה במספר: **'בזמן הזה'**. רמז: שלאחר חורבן הבית עיקר קנין תורה הוא **בבתי כנסיות ובבתי מדרשות.**

"וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא" (כ"ב י"א)

נפש רומז על דיבור - תפילה: **'ונפשי יצאה בדבריו'**, ליקוטי מוהר"ן (תורה ל"א ועוד): בכוח התפילה נהיה זה הדבר שהתפלל עליו - **'קנין כספו הוא'** - זה נעשה שלו **בקנין נצח**. וכמובא על הנכתב בשמואל הנביא שאמו חנה התפללה ואמרה: **'אל הנער הזה התפללתי'** שבכוח התפילה הוא שלם.

"אלמנה וגרושה... את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו יקח אשה" (כ"א, ד)

כשהכהן הרומז על הצדיק, שזה גם כל אחד מישראל - ועמד כולם צדיקים, רוצה להתחבר לתורה שהיא בחינת **'אשה'** וכמובא על זמר **'אשת חיל'** ועוד, אל יסתכל - על לימוד תורתו

שער אחר... שבת אחר... מזל אחר...

כן מיתוסף לנו חיזוק בנקודה מרכזית זו - מהמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ט): על 'שנים עשר שערים' שיש בתפילה כנגד: 'שנים עשר שבטים', ו'שנים עשר מזלות'. וכל שבת ושבת יש לו נוסחא מיוחדת ושער מיוחד להיכנס דרך שם בתפלתו. (והוא ע"פ תיקוני זוהר י"ח). ובליקוטי מוהר"ן (ע"ג ב): על מ"ט שערי תשובה, שהם כנגד: מ"ט אותיות, שיש בשמות 'שנים עשר שבטי יה'. שהמורם מכך; שכל אחד מישראל יש לו שערו ודרכו הוא - שכבר בשרשו זה שערו השייך לו. שער אחר מזל אחר... ואם כן למה לו ליפול ולהתבלבל מחבריו שבכלל שערו - הם אחרים מהם.

לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת

בקשר לכך, מעניין לציין מדברי החסיד רבי לוי יצחק בנדר, כפי המובא בספר (שיחות בהרלווי"צ) וכך הוא כותב: אחד שהיה נוהג לקום בחצות הלילה, שאל אותו, מה עדיף יותר, אם לחזור לישון אחר חצות עד לפני התפילה, או להישאר ער עד הבוקר. ענה לו: על כגון דא יש מרבינו שיחה כללית שאמר: 'מה שרק עושים הוא טוב העיקר שלא עושים רע'. והוסיף ואמר: שמואב, שהחזיה מלובלן וצ"ל לעת זקנותו, היה מניח עצמו קצת לישון לפני התפילה כדי לבוא בכוחות מחודשים לתפילה. אמנם בזה"ק כתוב: שהוא דבר גדול להיות ער מחצות הלילה, עד אחר התפילה. לכן אם אחד יכול לקיים זאת - להיות ער, זה בוודאי טוב, אבל אם אחד רוצה להיות יתר ערני לתפילה, לכן מניח עצמו לישון קצת - גם זה טוב.

ורבי לוי יצחק הדגיש בדבריו אלו, באמירתו: שאין אחד דומה לחבירו בין בכוחות ובין בזמן. ואין אחד יכול להגיד לחברו איך לנהוג. והוסיף: 'אף פעם לא ראיתי שאחד גיד לחברו עשה כך ועשה כך, או למה עשית כך ולא כך, כי אין לו לו להתערב בענייני חברו כלל. כי זה כמו 'היזק ראייה', שצריך להיזהר בזה, ואיך שנוהג, נוהג. וכבר אמרו חז"ל: 'אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו'. ובכלל סיים רבי לוי יצחק: לא היו רוצים כלל לדעת מה נעשה אצל הזולת...

כל אחד ושרשו הוא

וכבר מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ל"ד): שכל אחד מישראל יש לו בחינת נקודת צדיק מה שאין בחבירו, וכמעשה דאבא אומנא-ואבוי, שאמרו לאבוי: שאינך לא יכול לעשות כמעשה אבא אומנא - שהיה מקיז דם ולא גבה כסף מעניים, ושמר על הצניעות באופן מרובה.

ובהקדמת ספר 'בעלי ברית אברהם' למקובל רבי אברהם אזולאי תלמידי הרמ"ק זלה"ה, וז"ל: 'ידע שכל נשמה ונשמה יש לה חלק בתורה מה שאין לחברתה, והעניין, כי התורה ונשמתן של ישראל ענין אחד ובחינה שווה... ובתורה סוד ישראל שהם ששים ריבוא נשמות, אשר כפי כל אחד מהפירושים משם נתהווה שורש נשמה אחת מישראל, ולעתיד לבוא כל אחד ואחד יקרא וידע כל התורה כפי הפירוש המגיע לשרשו.

כשאנו קוראים בתורה 'וספרתם לכם' נכוון ל'לכם' של עצמנו, של כל אחד ואחד בעבודתו הוא, במכלול מעבריו ותיקונו כפי מה שקשור לעבודת השם שלו, ל'לכם' הפרטי של כל אחד ואחד, הספירה שלנו לצאת ממ"ט שערי טומאה ולזכות לקבלת התורה.

בפרשייתנו, מוזכרת מצוות: 'ספירת העומר'. וכך נכתב בפסוק הראשון של מצווה חשובה וחביבה זו: 'וספרתם לכם'.

כבר עמדו מפרשי התורה על לשון: 'לכם'. בדברי הרמב"ן אנו מוצאים הסבר על ה'לכם' בכתבו: 'וטעם וספרתם לכם. כמו: ולקחתם לכם' (בד' מינים), שתהא ספירה ולקחה לכל אחד ואחד, שימנה בפיו וזכיר וזכירו שחבוננו כאשר קבלו רבותינו...'

ה'אור החיים' הקדוש, מאיר בדבריו בחשיבות הספירה לכל אחד, כמו ביציאה מהטומאה שסופרים ימים נקיים, וגם בכאן בכדי שניטהר מטומאת מצרים, ובלשונו: 'וסבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם...'

לא ליפול בדעתו מחבריו בני גילו הטובים ממנו

רבי נתן, מחזק אותנו ב'וספרתם לכם' בהדגישו את ה'לכם' - כל אחד ספירתו הוא, לעצמו הוא. וכך הם תורף דבריו, (ליק"ה פסח ט כ"ב): ענין ספירת העומר - הוא לספור לעצמו - כל אחד כפי מה שהוא, ולא ליפול בדעתו מחבריו - בני גילו הטובים ממנו בהרבה. אף שרואה שהוא עדיין רחוק, וחבריו כבר זכו למה שזכו. כי אסור להרהר אחרי המקום ב"ה, ומי יודע מאיזה מקום הוא, ובאיזה מקומות נמשך על ידי מעשיו, כי אין אדם דומה לחברו כלל. וזה אמור בפרטיות לכל אחד שרוצה לצאת מטומאתו וזהמתו שזהו עניינו של: ספירת העומר, כמו שאנו מתפללים בסיום הספירה: 'כדי שיטהרו עמך ישראל, שצריכים לספור הימים לעצמו, ואל יפיל אותו חברו כלל ח"ו.

וממשיך מוהר"ן ב'דבריו המחזקים והמרוויים - באור דברי רבינו (ליקו"מ תחילת ח"ם): על הפסוק: 'אחד היה אברהם', שעיקר התקרבות אברהם אבינו להשי"ת היה, על ידי שחשב תמיד שהוא אחד בעולם, אל הסתכל על שום מונע ומעכב ומבלבל כי לא פגע ישנו לאדם חלישות הדעת אפילו מחבריו ואוהביו באמת, ולשם כך יש ללכת בדרך זו של אברהם אבינו - לחשוב כאלו הוא יחידי בעולם, שזה נרמז ב'וספרתם לכם' - לכם, לעצמכם.

כן מקשר דיבורים אלו - לסיפור של: 'חכם ותם' (ספיה ט') בסיפורי מעשיות), אשר בו סופר על ה'יתם' שהיה 'רצען', ולא מצא אף בענינו מעל שעשה שהי לו שלוש קצוות, וכדומה. אך יחד עם זאת, היה מתפאר בו באמרו: 'כמה נאה ויפה מנעל זה'.

וכשאשתו שאלה, א"כ למה בעלי מלאכה אחרים לוקחים ג' זהובים בעד זוג מנעלים, ואתה לוקח רק זהוב וחצי, השיב לה: מה לי בזה; 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי. ועוד, למה לנו לדבר מאחרים', הלא כדאי לחשוב כמה אני מרוויח ממנעל זה מיד ליד.

ומסיים מוהר"ן: והבן הלימודים ממעשה זו: כמה שצריכים להיות שמח בחלקו תמיד, ולא יסתכל על העולם - שיש להם פרנסה כנגדו בכפלי כפלים, וגם, אכילה ושתיה ומלבושים נאים, ואף על פי כן מלאים דאגות בריבוי חסרונות, וגם בעבודת ה' בתורה ובתפלה הם גדולים ממנו אלפים פעמים, אף על פי כן - אל יפול בדעתו מזה כלל, רק יהיה שמח בחלקו תמיד, ויהיה בשמחה תמיד בכל נקודה טובה שמרוויח בתפלתו ועבודתו.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו

לחם אלוקיהם הם מקריבים" (ויקרא כא ו')

האופה מהעיר ברנוביץ' שבפולין

העיר ברנוביץ', השוכנת בארץ פולין, התפרסמה בעיקר על שם ישיבתו של הגאון רבי אלחנן ווסרמן, ישיבת 'אהל תורה'. והרבה מחסידי ברסלב המפורסמים מחבל ארץ זו למדו בישיבה.

הפעם נתמקד על דמות מיוחדת בברנוביץ', ר' חיים דער פּעקער, ר' חיים האופה המקומי. על פניו היה דמות אפופה פשוטת, נחבא אל הכלים, ונע כל ימיו בין השמרים ועיסות הבצק התפוחות. בחורים מהישיבה היו נכנסים אליו בשעה שהרעב אמר את דברו, ומתענגים על התופינים והלחמניות שאפה במומחיות גדולה. היה זה חוש ריח מיוחד שייחד כמה מהקבוצה הברסלבאית בברנוביץ', וכך עברה מפה לאוזן השמועה, שר' חיים האופה הוא איש מעלה, המסתיר מאחורי עברת תנורו – נפש יוקדת מלאת כיסופים. ר' חיים האופה התגלה באקראי כחסידי ברסלב נלהב. יש שלחשו ואמרו, כי גם בעת שהאופה הפלאי אופה את כעכוי, לוהטת נשמתו ולא מאש התנור, אלא מערגה וכיסופים להשם יתברך. מלכתחילה, כשניגשו אליו הבחורים ר' מרדכי לסקר ור' יצחק גלבך, הנועזים שבחבורה, ניסה להסתיר מאחורי לחמיו ושמפו. "מה אתם מבקשים?" לחש האופה ברכות, "לחמניה מתוקה, או לחמניה רגילה, לברכת המוציא?" אלו השאלות שאני מבין בהן... "תוכלו גם לבחור בלחמניית שומשום או פרג. אופה פשוט אני... אתם מדברים בנושאים המופלאים מהשגתי..."

לאחר מעקב עקשן, מצאו אותו את האופה הברנוביצ'אי, ממרר בבכייה בלילות על 'יתיקון רחלי ויוצא אל החורשות שסביב לברנוביץ', לשוחח עם השם יתברך...

משהפנים שדמותו נחשפה, שינה את טעמו, ובמידה רבה הפך למנהיג החבורה, הוא היה מרעף עליהם שיחות קודש באור תורתו של רבינו; מלמד אותם איך לשוחח עם השם יתברך, איך להימצא בשמחה, וגם כשסיבב הכל קודר; איך להתפלל ולדבר אליו יתברך, גם כשיבישו המילים בנשמה... עם הזמן הפך ונעשה האופה רבם המובהק. בלילות שבת הארוכים, היו יושבים בביתו הדל, סביב שולחן עלוב שכוסה במשהו לבנון, ממתנייהם עלו שישוב. לאור נרות הייתה הלבשת הבקנה העלובה מלכות, ונדמית כפלטין של מלך. בני החבורה מדברים ביניהם בלימוד בעומק העיון וכאשר הפּעקער נכנס, הם משתתקים בחרדת קודש, ועוברים לטבול במימי הטהרה של עבודת החסידות.

וכך מוטייל לסקר (למים חתנו של החסיד רבי לוי יצחק בנדר) הצעיר נפעם, לפי עדותו, מדי ליל שבת מהמיוזג המדהים שמצאו לעצמם. בין משנתו של ברנוביץ' הלמדנית לעולמה הטמיר של עבודת השם הברסלבאית... והיו מתאחדים ומתגוננים להם יחדיו...

"וספרתם לכם" (ויקרא כג טו')

ספירה עד כלות הנפש

יהודי חסיד, מיקורי קרית דירושלים, צדיק ותמים, היה רבי מנשה רוזנפלד (אביו של האדמו"ר מפניסק קרלין זצ"ל). פרנסתו הייתה כשוחט ובודק מהמבחרים שבירושלים בין החומות, אשר כל גדולי ירושלים סמכו על נאמנותו ועל סכיניו. בכל יום היה עושה דרכו אל שכונת שייח גראח. שם בסמיכות לקברו של התנא שמעון הצדיק, היה בית השחיטה. מעולם לא הרים עיניו ולא הביט ימין ושמאל. באותו ערב, עם סגירת המפעל ניתך גשם עז ארצה. גשם של ימי הספירה – ידוע בשם הקדש רבי פנחס מקורי שגשם זה מסוגל לתחלואי הגוף.

ואז כמו רעם הגלים, נשמעו מרחוק בכיות וצעקות נוראיות. מי זועק כאן בשעה כזו? זה לא נשמע זעקה של ילדים מהשכונה הסמוכה, שמא אדם נקלע לצרה או לתגרה עם השכנים הערבים? נפשו הרגישה של רבי מנשה לא מצאה לה מנוח, והוא ניגש לחפש את מקור השאגות.

ליבו פעם בפראות, קול השאגות והאנחות הלך והתחזק, הוא מתקרב אל עבר ציון התנא השומם מאדם בשעה שכזו, והקול הולך וגובר: "אוי, ריבונו של עולם, ריבונו של עולם, איי איי איי, ר-ב-ו-נ-ו-ש-ל-ע-ו-ל-ם, נשמע קול הצעקה בכיור, זה יהודי. לא סתם יהודי. יהודי שמתפלל בקבר שמעון הצדיק. הוא התקרב בצעדים מהוססים, הגשם הגביר את ממטריו ועל יד שערו הנעול של קבר שמעון הצדיק הוא גשם בחסיד הנודע, רבי שמואל שפירא ממגויות ההוד של ירושלים של מעלה ומגדולי חסידי ברסלב. רבי שמואל נשען על הדלת ובקול בוכים זעק: "ריבונו של עולם". רבי מנשה עמד בצד דקות ארוכות כמשתאה, ורבי שמואל כולו דבקות. לא מבחין בגשם הנוסף היישר על פניו המזועזע, ובוודאי שלא באדם הניצב לצדו, הוא עומד עתה באמצע 'ספירת העומר' ומתחנן לה' בתפילת ריבונו של עולם שאומרים לאחר הספירה.

רבי שמואל המשיך בתפילתו בעיניים עצומות וקולו מתחנן: "ריבונו של עולם אתה ציוויתנו על ידי משה עבדך... הגשמים לוו בברקים, ורבי מנשה תהה, אם גם השמים בוכים יחד עם רבי שמואל בתפילתו. "כיד לטהרנו מקליפותינו, אוי אוי אוי" שנקב קולי של רבי שמואל ברעדה, ורבי מנשה החל לחשוש לחייו של ידידו ורעו, הוא כוסה כולו בגשם רב ורעד מקור. רבי מנשה ניגש והחל לקרוא בשמו של רבי שמואל, אך אין תגובה ואז הוא ניגש וגעגוע קלות בכתפיו.

רבי שמואל שפירא רתע כנשך נחש ובידיו סילק את רבי מנשה כשהוא בעצימת עיניים "יצר הרע אוועק – יצר הרע אוועק – יצר הרע הוועק, יצר הרע הוועק. כה דבוק היה בתפילתו ובשפיכת לבו שהיה משוכנע כי רק היצר הרע הוא השטן יצר הרע הוועק ומדבקתו עם קונו.

וכה מסיים את סיפורו הגאון רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א: אבא זצ"ל ראש הישיבה הגאון רבי ישראל גרוסמן, היה תמיד אומר: כשרבי שמואל שפירא היה קורא ספירת העומר, היו סובביו משוכנעים כי מכאן תצא הלווייתו. הוא היה מגיע עד כלות הנפש. "מי שלא ראה את רבי שמואל שפירא בספירת העומר" היה מוסיף אבא זצ"ל "לא ראה ספירה מימיו..."

מן העיר ההיא לישקו הגדלים | פחיות ובהתלהבות

ילדים יקרים! פד מספר: רבי נחמן מסלושין תלמידו הגדול של רבי נתן, התארח פעם אצל אָחַד לְסַעֲדַת שְׁבַת. בעל הבית נתן לו לֶאֱכֹל 'מֶרֶק חֵם', וְאָמַר לו: 'אֲכֹל, מֶרֶק חֵם'. וְחָזַר עַל פֶּה נְכֵמָה פְּעָמִים. לְאַחַר מִכּוֹן, אָמַר רַבִּי נַחְמָן: שֶׁאֶפְּיֵלוּ שָׂחָה הִיא מֶרֶק פְּחוּשׁ, אֲדָּ מִפְּנֵינּוּ שָׂחָה הִיא חֵם, זֶה הִיא טוֹב. וְהַמְּשִׁילָה זֹאת לְעֻבְדַּת הַשֵּׁם – שֶׁאֵם עוֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם בְּחַמְיָמוּת וּבִהְתַּלְהוּבוּת, יֵשׁ בְּכֶּךָ טַעַם מִיָּחָד. וְעַל חֲשִׁיבוֹת עֲשִׂית הַמְּצוּוֹת בְּהִתְלַהְבוּת נוֹכַח לְלַמֵּד מִהַפְּתוּב בְּיָהֳרַק הַקְּדוֹשׁ. שֶׁעֶקֶר חֲשִׁיבוֹת הַמְּצוּוֹת בְּשָׂחָה: בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵי' – בְּיָרֵאת הַשֵּׁם – בְּהִתְעוֹרְרוּת וּבִהְתַּלְהוּבוּת.

וְזֹאת הַכְּנִיָּה הַפּעֵל שֶׁם טוֹב – לְעֲשׂוֹת אֶת הַמְּצוּוֹת בְּחַיּוּת וּבִהְתַּלְהוּבוּת מִרְבָּה, לֹא לְהִיֹּת לְשֹׁנָיִים, אֶלָּא עִם כָּל הַבְּרָעַן. כָּל עֲצוּמוֹת תְּאֵמָרְנָה.

וְכֹן יְדוּעַ מִה שֶׁרַבִּי נַתָּן אָמַר פֶּשֶׁתֶּקֶרֶב לְרַבֵּנוּ, שֶׁהַקְּבֵד בֵּין קֶדֶם הַהִתְקַרְבוּת וְלֶאֱחָרָיו – הוּא כְּמוֹ הַחֲלוּק בֵּין פְּשִׁטִּיאַת חֲמָה לְקָרָה, זֶה אֲוִתָּה פְּשִׁטִּיאַת אֶדָּ אֵם זֶה חֵם – זֶה מְשִׁחוֹ אַחַר לְגַמְרֵי. נְכִינִים חַמְיָמוּת וְהִתְלַהְבוּת בְּמִצְוֹת שֶׁאֵנּוּ עוֹשִׂים, בְּלִמּוּד בְּתַפְלָה, וְכֵן הַשְּׁפָעֶתֶם יְהִי הַרְבֵּה יוֹתֵר תְּזַק, גַּם עֲלֵינִי, וְגַם לְמַעַלְהָ בְּשָׂמִים.

כאילו היא: 'אלמנה וגרושה' אצלו - מהות ישנה. אלא תהיה אצלו כחדשה, בהתחדשות חדשה, בחינת בתולה. וכדברי חז"ל עה"פ 'היום אם בקולו תשמעו' שבכל יום יהיו בעיניו כחדשים כאילו היום קיבלה מהר סיני. ועיין בליקוטי מוהר"ן (רע"ב), שזה כלל גדול בעבודת ה' שלא ישים לנגד עיניו, כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו.

"אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב" (כ"א י"ז)

'מום' בגמטריא: שמונים ושש כמספר א' לוקים רמו על 'דינים': כשרוצים להקריב – ללמד תורה ולקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, אי אפשר לעשות זאת בדרך של הקפדה ודינים וכדברי התנא: 'ולא הקפדן מלמד'.

"אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים" (כ"ג, ד)

'ב' פעמים מועד. מועדי ה', ולאחר מכן: 'אשר תקראו אותם במועדים'. ע"פ מה דנפק (שו"ע או"ח תקכ"ט א): על המועדים דבעינן – 'חציו לה' וחציו לכם'. וזהו: "מועדי ה'", - חציו לה'. ו"במועדים" - חציו לכם.

"מקרא קודש... שבת היום לה'" (כ"ג א)

'שבת היום לה'. שבת היא התגלות הבריאה. ועיקר בריאת ומעלת האדם הוא בכוח הדיבור כמובא. וזה: 'מקרא קודש' הרומז על: הדיבור (עיין ליקו"מ ד ח"ב) – 'שבת היום לה' – נכללים בבחינת: שבת.

"בין הערביים פסח לה'" (כ"ג, א)

לפעמים דייקא מתוך הירידה אפשר לזכות לעלייה כמובא: "ירידה לצורך עליה" וזהו: "בין הערביים" – ערב - סופו של יום, הרומז על עת ירידה והסתרה (עיין בליק"מ בתפילת המנחה) דייקא אז: 'פסח לה', אפשר לדלג להקב"ה. וכפי המובא בפס' הבעש"ט: כשאדם בא בסופו של יום ורואה שלא ניצל היטב יום זה לעבודת ה', ונכנס לבית המדרש ולבו מיצר על כך נעשים מנך שעשועים גדולים להשי"ת. וזהו: "בין הערביים פסח הוא לה'". שבי' הערביים דייקא אז נעשים שעשועים גדולים להשי"ת.

"תספרו חמשים יום" (כ"ג ט"ז).

"תספרו" ולא "תמנו". ספירה - מלשון ספיר ונהיר שימי הספירה מאירים לאדם בכל יום מחדש את המידה של אותו היום כמובא בספרי אמת בענין ספירת העומר. ובליקוטי מוהר"ן (קפ"ב): שכל מה שהעולם מדברים בימי הספירה, רומזים על הספירה של אותו היום, ומי שמבין יכול לשמוע זאת.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם" (כ"ג ט"ו)

מ'מחרת הישבת – ר"ת 'מה'. מ'יום הביאכם ר"ת 'מה' תכלית ספירת העומר להגיע לספירת ה'מלכות' בבחינת 'מה'. וענינו לתקן פגם תלמידיו ר"ע שלא נהגו כבוד זה בזה היפך ממידת 'מה' וכבר מובא בארכה שענין הספירה הוא הנפת עומר שעורים שאנו עדיין כדלים וכאביונים עד חג השבועות שאז מקריבים שתי הלחם. ובליק"ה (ספירה ה"א) בספירה אנו עוסקין לתקן הדמים ע"י הדמימה והשתיקה ששומע שזה עיקר התשובה. וזה בחינת העומר שעורים שהוא מאכל בהמה שאין לה בחינת דיבור. דזהו רמז על בחינת "מה"

"ושמרתם את מצוותי ועשייתם אתם" (לא, כב)

לפני קיום המצוה, הוא עדיין בגדר: 'ושמרתם את מצוותי', שהמצוות עדיין הם בידיו ית' כביכול. אך לאחר מכן נהיה אָתְּם 'ביסגול' שנקראים בשמם של עם ישראל שעשוהו. ע"ד המובא עה"פ: "כי בתורת ה' הפצו ובתורתו יגהה יומם ולילה". בשתחילה זה: תורת ה' אך לאחר שעסק בה זה נהיה: תורתו – "ובתורתו יגהה". וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ה) על 'שכל הנקנה' שנהיה שלו.

"המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים אני ה'" (ל"ג כ"ב)

בתחילת 'ציאת מצרים' הרומז על כלל הגלויות והמצרים שחפצים לצאת מהם, זה: 'אלוקים', הרומז על דינים – 'כל התחלות קשות' (מכילתא פי"ב). אך לאחר מכן: "אני ה'" - מידת הרחמים. וכמאמרם (שה"ש פי"ה): 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואפתח לכם פתח כפתחו של אולם' ובליקוטי מוהר"ן (תורה ס'): שתחילת היום צר וקשה, ולאחר מכן היום מתרחב והולך.

נתקרב
ביום ההילולא
לאורו הגדול
של התנא
רבי שמעון,
ונקבל חיות
והתעוררות
לכל השנה...

זוית ראָפָּה <<